

Sygn. akt I C 2071/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2018r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 stycznia 2018r. w K.

sprawy z powództwa **B. B. (PESEL (...))**

przeciwko pozwanemu U. (...) z/s w W. (**NIP 526 – 10 – 51 – 849**)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego U. (...) z/s w W. na rzecz powódki B. B. kwotę 5.253,69zł (pięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt trzy złote 69/100) wraz z odsetkami:

a. ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.200,00zł (pięć tysięcy dwieście złotych 00/100) od dnia 20 marca 2016r. do dnia zapłaty,

b. ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 53,69zł (pięćdziesiąt trzy złote 69/100) od dnia 20 marca 2016r. do dnia zapłaty,

2. oddala powództwo w pozostałej części,

3. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu

a. od powódki B. B. kwotę 274,95zł (dwieście siedemdziesiąt cztery złote 95/100) tytułem części nieuiszczonych wydatków,

b. od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z/s w W. kwotę 1.241,98zł (jeden tysiąc dwieście czterdzieści jeden złotych 98/100) tytułem części nieuiszczonych wydatków,

4. zasądza od pozwanego U. (...) z/s w W. na rzecz powódki B. B. kwotę 1.034,55zł (jeden tysiąc trzydzieści cztery złote 55/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 2071/16

UZASADNIENIE

W dniu 20 lipca 2016r. powódka B. B. skierowała do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanego U. (...) z/s w W. kwoty 8.200zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze zdarzeniem z dnia 23 września 2015r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 marca 2016r. do dnia zapłaty oraz kwoty 753,69zł tytułem zwrotu kosztów leczenia wypadkowego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 marca 2016r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że w dniu 23 września 2015r. w K. przy ul. (...) miało miejsce zdarzenie komunikacyjne, w trakcie którego kierujący samochodem marki S. o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności, skutkiem czego doszło do zderzenia z samochodem m-ki M. o nr rej. (...), którego kierowcą była B. B..

Sprawca w dacie zdarzenia nie posiadał ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów.

W następstwie zdarzenia powódka doznała znacznego urazu kręgosłupa – stłuczenia kręgosłupa na odcinku L – S oraz Th. Następstwem zdarzenia było również wystąpienie pourazowego zespołu adaptacyjnego oraz przewlekły zespół bólowy i konieczność przyjmowania leków.

Powódka kontynuowała leczenie, w tym w poradniach specjalistycznych.

Powódka nadal odczuwa skutki zdarzenia.

Powódka dokonała zgłoszenia u pozwanego zaistnienia szkody w celu przeprowadzenia postępowania szkodowego. W związku ze zgłoszeniem pozwany przeprowadził postępowanie szkodowe w ramach którego przyznał powódce zadośćuczynienie pieniężne w wysokości 1.800,00zł.

Powódka poniosła również wydatki związane z zakupem materiałów i środków medycznych, które pozwany jedynie częściowo zrekompensował w postępowaniu likwidacyjnym do wysokości 213,25zł.

W ocenie powódki tak ukształtowana kwota zadośćuczynienia jest rażąco zaniżona, a wartość odszkodowania nie wyrównuje wysokości poczynionych z własnego budżetu wydatków.

W odpowiedzi na pozew pozwany U. (...)z/s w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia przez stronę powodową zakresu i wysokości szkody na mieniu.

W uzasadnieniu tego pisma procesowego pozwany wskazał, iż kwota wypłacona powódce w toku postępowania likwidacyjnego tytułem zadośćuczynienia jest adekwatna do rozmiaru doznanej przez nią krzywdy.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 23 września 2015r. w K. przy ul. (...) kierujący pojazdem m – ki S. o nr rej. (...) wytworzył stan niebezpieczeństwa w ruchu w ten sposób, że nie ustąpił pierwszeństwa podczas manewru zmiany kierunku jazdy i doprowadził do zderzenia z samochodem m. (...) o nr rej. (...) prowadzonym przez powódkę B. B..

W wyniku tego zdarzenia powódka doznała obrażeń ciała, uszkodzeniu uległ również pojazd powódki.

Na miejscu zdarzenia przeprowadzono interwencję Policji. Sprawca zdarzenia – kierujący pojazdem m-ki S. o nr rej. (...) został ukarany w trybie mandatowym.

(notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 11, 38, oświadczenie k. 39, 91, opis przebiegu zdarzenia k. 40, 90, protokół relacji poszkodowanego k. 41, 89, dokumenty akt szkodowych płyta Cd, przesłuchanie powódki B. B. k. 143-143v, 226v-227)

Powódka po zdarzeniu konsultowała się medycznie, w tym w poradniach specjalistycznych.

Powódka kontynuowała leczenie specjalistyczne oraz zażywała środki farmakologiczne i przeszła rehabilitację.

Powódka po zdarzeniu korzystała ze zwolnienia od pracy.

W chwili obecnej powódka odczuwa dyskomfort powypadkowy.

W okresie od dnia 22 stycznia 2016r. do dnia 27 stycznia 2016r. powódka była hospitalizowana w Oddziale Neurologicznym w Wojewódzkim Szpitalu (...) w K. z rozpoznaniem przewlekłego zespołu bólowego kręgosłupa odcinka lędźwiowo – krzyżowego z rwą kulszową lewostronną, zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa odcinka lędźwiowo – krzyżowego z wypukliną krążka międzykręgowego oraz niestabilności przyśrodkowej stawu kolanowego.

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 16 marca 2016r. ustalono u powódki niezdolność do pracy. Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w K. z dnia 22 marca 2016r. zaliczono powódkę od dnia 23 września 2015r. do dnia 31 marca 2017r. do lekkiego stopnia niepełnosprawności. W okresie od dnia 23 marca 2016r. do dnia 20 czerwca 2016r. i od dnia 21 czerwca 2016r. do dnia 20 lipca 2016r. powódka korzystała ze świadczenia rehabilitacyjnego z zabezpieczenia społecznego.

(historia choroby k. 27-37, 51-57, 63, 66-81, 92, 117-118, karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 42-43, 64-65, 115-116, karta wypadku w drodze do pracy k. 44-45, 88, decyzja k. 46-47, 85-88, orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k. 48-49, 83-84, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 50, 82, dokumenty akt szkodowych płyta Cd, przesłuchanie powódki B. B. k. 143-143v, 226v-227)

Z punktu widzenia ortopedycznego powódka w wyniku przedmiotowego zdarzenia drogowego doznała stłuczenia kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego.

Uraz skrętny kolana lewego pozostaje bez związku z przedmiotowym wypadkiem.

U powódki zdiagnozowano dolegliwości neurologiczne w postaci objawów korzeniowych i objawów rozciągowych, które powodowały ograniczenia ruchomości kręgosłupa. Dolegliwości te trwały przez 182 dni i stały się podstawą orzeczenia świadczenia rehabilitacyjnego.

Dolegliwości ostre bólowe ustąpiły. Pojawiają się okresowe dolegliwości bólowe o typie przewlekłym.

U powódki przed wypadkiem istniały zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa i wypadek mógł przyczynić się do zaostrzenia dolegliwości bólowych.

Dokumentacja lekarska i badanie powódki nie uzasadnia orzeczenia procentowego uszczerbku na zdrowiu z punktu widzenia ortopedycznego.

Powódka w związku z wypadkiem nie wymagała opieki osoby trzeciej.

Leczenie powypadkowe powódki należy uznać za zakończone.

(opinia z zakresu ortopedii i traumatologii k. 174-179)

Z punktu widzenia neurologicznego u powódki w wyniku zdarzenia rozpoznano stan po stłuczeniu odcinka lędźwiowego kręgosłupa z pourazowym zespołem bólowym.

Ponadto u powódki rozpoznano początkowe samoistne zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego, a także przewlekły zespół bólowy w wywiadach – aktualnie w badaniu bez ograniczenia sprawności, bez objawów korzeniowych i bez ubytkowych objawów neurologicznych, stan po skręceniu kolana lewego bez w związku z wypadkiem – w ocenie neurologicznej bez trwałych następstw.

U powódki występują samoistne zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego w stadium początkowym.

W czasie wypadku nie doszło u powódki do naruszenia struktur anatomicznych narządu ruchu, w szczególności nie doszło do naruszenia struktury kręgosłupa, natomiast siły działające na kręgosłup w czasie wypadku stanowiły istotny

czynnik przeciągający dla dysfunkcyjnego odcinka kręgosłupa, wskutek czego wystąpił zaostrzony zespół bólowy tego odcinka kręgosłupa wymagający pogłębionej diagnostyki i leczenia, w tym leczenia szpitalnego.

W związku z pourazowym zespołem bólowym korzeniowym odcinka lędźwiowego kręgosłupa u powódki wystąpił długotrwały uszczerbek na zdrowiu w rozmiarze 2%.

Dysfunkcja kolana po urazie miała istotny wpływ na przeciążenie odcinka lędźwiowego w czasie chodu, co dodatkowo nasiliło dolegliwości bólowe kręgosłupa i miało negatywny wpływ na powrót do sprawności po urazie.

Rokowania w odniesieniu co do następstw wypadku są dobre.

W ocenie neurologicznej powódka nie wymagała opieki i pomocy innych osób.

(opinia neurologiczna k. 192-194, 214-215)

Powódka, w wyniku zdarzenia, poza szkodą na osobie poniosła również wydatki z tytułu zakupu środków medycznych i farmakologicznych w łącznej wysokości 53,69zł.

(faktury k. 119-120, dokumenty akt szkodowych płyta Cd, przesłuchanie powódki B. B. k. 143-143v, 226v-227)

W momencie zdarzenia sprawca wypadku nie posiadał zawartej z Ubezpieczycielem umowy odpowiedzialności cywilnej z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów.

W tych warunkach obowiązek odszkodowawczy obciąża pozwanego U. (...) z/s w W..

Powódka dokonała zgłoszenia u pozwanego zaistnienia szkody na osobie i mieniu w celu przeprowadzenia postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów. Postępowanie szkodowe zostało zarejestrowane pod numerem (...).

W związku ze zgłoszeniem pozwany przeprowadził postępowanie szkodowe w ramach którego decyzją z dnia 30 marca 2016r. przyznał powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 1.800zł ustalając 2% uszczerbek na zdrowiu i tytułem odszkodowania kwotę 213,25zł.

(wniosek k. 13-14, decyzja k. 15-16, 58-61, 62, 107-108, 114, ocena kompleksowa k. 17-22, odwołanie k. 23-26, WU k. 110-113, dokumenty akt szkodowych płyta Cd, przesłuchanie powódki B. B. k. 143-143v, 226v-227)

Sąd uznał za przydatne do ustalenia stanu faktycznego opinie główne i uzupełniające sporządzone przez biegłych ortopedę i traumatologa oraz neurologa albowiem są one pełne, jasne, zrozumiałe, wyczerpujące i kompleksowe oraz wewnętrznie spójne. Biegli w poszczególnych opiniach udzielili odpowiedzi na wszystkie postawione w tezach dowodowych pytania, sformułowania zawarte w treści każdej z opinii pozwalają na zrozumienie wyrażonych w nich ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich, a ponadto biegli przedstawili metody badawcze, materiał badawczy, na którym się oparli. Wnioski końcowe każdej z opinii są zwarte i precyzyjne, a ponadto wnioski opinii są logiczne i znajdują oparcie w przeprowadzonych przez biegłych badaniach i nie budzą zastrzeżeń, co do ich trafności w porównaniu z podanym w opinii materiałem badawczym.

Ponadto biegły neurolog w sposób fachowy i rzeczowy ustosunkował się również do wszystkich zarzutów skierowanych w stosunku do opinii wypowiadając się szczegółowo w obszarze każdego zastrzeżenia odwołując się przy tym do dokumentarnej materiału dowodowego oraz reguł postępowania przy sporządzaniu takiego typu operatów.

Za wiarygodne należało uznać zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty zgromadzone w postępowaniu albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Na podstawie art. 436 § 1 kc odpowiedzialność przewidzianą w art. 435 kc ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

Na podstawie art. 98 ust. 1 pkt 3 lit a. ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2016.2060 – j.t. ze zm.) do zadań Funduszu należy zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziałów 2 i 3, za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na osobie, w mieniu, w mieniu i na osobie, gdy posiadacz zidentyfikowanego pojazdu mechanicznego, którego ruchem szkodę tę wyrządzono, nie był ubezpieczony obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, natomiast na podstawie art. 34 ust. 1 w/w ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

W celu przypisania odpowiedzialności cywilnej posiadaczowi pojazdu – musi zaistnieć adekwatny związek przyczynowy łączący ruch pojazdu ze szkodą (art. 361 § 1 kc).

Opisana w cyt. powyżej przepisach odpowiedzialność jest to odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, która oparta jest na założeniu, że sam ruch mechanicznego środka komunikacji stwarza zwiększone ryzyko dla otoczenia, niebezpieczeństwo wyrządzenia szkody, niezależnie od działania lub zaniechania podmiotu prowadzącego taki pojazd.

Odpowiedzialność taką uchylają jedynie okoliczności egzoneracyjne. Posiadacz pojazdu może się uwolnić od odpowiedzialności wyłącznie przez wykazanie, że szkoda powstała na skutek: siły wyższej, wyłącznej winy poszkodowanego, wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą posiadacz nie ponosi odpowiedzialności.

Wina poszkodowanego zachodzi wówczas, gdy można mu postawić zarzut niedokładania należytej staranności wymaganej od osoby rozsądnej w konkretnych okolicznościach. Wyłącza ona odpowiedzialność, gdy jako jedyna, w świetle wskazań nauki i doświadczenia życiowego, jest na tyle poważna, że może być uwzględniana, pochłaniając przy tym inne poboczne okoliczności.

Odpowiedzialność posiadacza pojazdu wykluczona jest także w sytuacji wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą ten nie ponosi odpowiedzialności. Wyłączenie odpowiedzialności z tytułu ryzyka z art. 436 § 1 kc następuje nie tylko wówczas, gdy szkoda nastąpiła wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, lecz także wtedy, gdy szkoda jest wyłącznie następstwem zawinionych działań (zaniechań) poszkodowanego i osoby trzeciej (tak SN w wyr. z dnia 6 lipca 1973r. w sprawie o sygn. akt II CR 156/73, opubl. OSPiKA 1974, Nr 5, poz. 85).

Dla przypisania odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji, którego odpowiedzialność konstruowana jest na zasadzie ryzyka, zbędne jest rozważanie, czy można mu przypisać zawinienie lub bezprawne zaniechania (tak SN w wyr. z 19 czerwca 2001r., II UKN 424/00, opubl. OSN 2003, Nr 6, poz. 155, oraz w wyr. z 14 lutego 2002r., I PKN 853/00, opubl. OSN 2002, Nr 18, poz. 4) – por. E. G., P. M. (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 7, W. 2016.

Jak już wskazano dla ustalenia odpowiedzialności za szkodę niematerialną warunkiem koniecznym jest istnienie adekwatnego związku przyczynowego między krzywdą a zdarzeniem ją wyrządzającym albowiem rolą oraz istotą związku przyczynowego jako przesłanki roszczenia o zadośćuczynienie jest ocena, czy doznana szkoda niemajątkowa

może być normalnym skutkiem zdarzenia szkodzącego, przy czym stopień natężenia doznanej krzywdy, tj. rodzaj, charakter, długotrwałość ujemnych przeżyć, a także ich intensywność, stanowi tylko przesłankę określającą wysokość zadośćuczynienia, a nie przesłankę zasadności samego roszczenia z tego tytułu, przy przyjęciu, że treść art. 445 § 1 kc oraz art. 448 kc stanowią *lex specialis* w stosunku do art. 361 § 1 kc – por. wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 11 marca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1184/13, opubl. LEX nr 1454546, wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 18 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 175/14, opubl. LEX nr 1489037, wyrok s.apel. w Gdańsku z dnia 12 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 8/14, opubl. LEX nr 1500753, wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 12 marca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1193/13, opubl. LEX nr 1451641.

Szkoda zarówno majątkowa, jak i niemajątkowa musi pozostawać w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem w rozumieniu art. 361 § 1 kc – por. wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 20 maja 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 968/14, opubl. LEX nr 1770850, wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 8 kwietnia 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 959/14, opubl. LEX nr 1667508, wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 4 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 68/14, opubl. LEX nr 1624064, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 28 października 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 824/14, opubl. LEX nr 1554766, wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 13 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 785/13, opubl. LEX nr 1469375.

Zadośćuczynienie pełni przede wszystkim funkcję kompensacyjną, czyli jego rolą jest wynagrodzenie krzywdy (szkody niemajątkowej) rozumianej jako cierpienie fizyczne (ból i innego rodzaju dolegliwości) i psychiczne (ujemne odczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała lub rozstrojem zdrowia), aby przynajmniej w ten sposób częściowo przywrócić równowagę zachwianą w wyniku popełnienia czynu niedozwolonego. Okoliczność powyższa powoduje, że o rozmiarze należnego zadośćuczynienia decyduje w pierwszym rzędzie rozmiar i natężenie doznanej krzywdy, tj. rodzaj, charakter, długotrwałość cierpień fizycznych i ujemnych doznań psychicznych, ich intensywność, nieodwracalność negatywnych skutków zdrowotnych, np. stopień i trwałość kalectwa, w tym potrzeby stałej rehabilitacji, zażywania środków farmakologicznych, utrata perspektyw na przyszłość, konieczność korzystania z opieki osób trzecich, poczucie wykluczenia i nieprzydatności społecznej, a ponadto prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia) oraz towarzyszące jej poczucie bezradności powodowanej koniecznością korzystania z opieki innych osób oraz nieprzydatności społecznej, a także wiek poszkodowanego, konieczność zmiany zatrudnienia, niemożność wykonywania zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej lub artystycznej, utratę kontaktów towarzyskich, zmianę trybu życia, przyzwyczajzeń, czy też sposobu spędzania wolnego czasu.

Zmierzenie rozmiaru doznanej krzywdy nie jest możliwe, gdyż krzywda stanowi subiektywne przeżycie danej osoby. Niezbędne jest wszakże odniesienie wysokości żądanej kwoty do konkretnych, obiektywnych okoliczności faktycznych w danej sprawie, a nie do subiektywnego poczucia krzywdy osoby uprawnionej.

Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne i fizyczne. Zadośćuczynienie przyznawane jest jednorazowo, zatem musi rekompensować całą krzywdę w postaci cierpień fizycznych i psychicznych już doznanych jak i tych, które w związku z doznaniem uszkodzeniem ciała wystąpią w przyszłości jako możliwe do przewidzenia następstwa czynu niedozwolonego, a także prognozę na przyszłość – por. wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 5 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1670/13, opubl. LEX nr 1509116, wyrok s.apel. w Krakowie z dnia 27 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1622/13, opubl. LEX nr 1563513, wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 18 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 615/14, opubl. LEX nr 1587268, wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 6 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 457/14, opubl. LEX nr 1554625, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 5 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 936/13, opubl. LEX nr 1439218, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 11 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1593/13, opubl. LEX nr 1480479, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 13 grudnia 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 829/13, opubl. LEX nr 1416140, wyrok s.apel. w Gdańsku z dnia 15 stycznia 2014r. w sprawie o sygn. akt V ACa 755/13, opubl. LEX nr 1454457

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż pomiędzy zdarzeniem i powstałą u powódki szkodą niemajątkową istnieje adekwatny związek przyczynowy, który jedynie częściowo pozostaje w zależności z istniejącymi u niej schorzeniami samoistnym i innymi dolegliwościami, a ocena zdiagnozowanych u powódki schorzeń powypadkowych, ich rodzaj, charakter, rozmiar, jakość, intensywność i czas trwania, wpływ na funkcjonowanie w życiu osobistym i zawodowym oraz starania o odwrócenie ujemnych następstw oceniane przez pryzmat kwantyfikatorów decydujących o wysokości zadośćuczynienia wskazują, iż przyznana przez Sąd kwota zadośćuczynienia w wysokości 5.200,00zł, których rozmiar oszacowano przy określonych przez biegłych ortopedę i traumatologa oraz neurologa, rodzaju, charakteru i rozmiarów cierpień fizycznych i psychicznych powódki, a także procentowej wartości uszczerbku na zdrowiu z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z powodu urazów neurologicznych na poziomie 2% i ortopedycznych na poziomie 0%, w szczególności dyskomfortu bólowego i jego czasookresu, nie jest rażąco niska i nadmiernie wygórowana.

Odczucie krzywdy jest pojęciem subiektywnym i niewymiernym, jednak określając wysokość zadośćuczynienia Sąd kierował się przesłankami obiektywnymi, biorąc pod uwagę szeroko rozumiane cierpienia fizyczne i psychiczne poszkodowanego, w tym skutki jakie zdarzenie wywarło na organizmie powódki, w ograniczeniach w życiu codziennym, planach życiowych, możliwości funkcjonowania w rodzinie i w dotychczasowym środowisku. Przyznanie odpowiedniego zadośćuczynienia oznacza przyznanie takiej kwoty, która rozsądnie oceniana da się określić jako godziwa w realiach danej sprawy. Skutkiem tej oceny winno zaś być zasądzenie zadośćuczynienia, które wystarcza do złagodzenia doznanych cierpień, a zarazem nie premiuje osób o słabszej konstrukcji psychicznej, reagujących intensywniej na sytuacje traumatyczne lub też nie prowadzi do pokrzywdzenia osób o osobowości zamkniętej, kumulującej w sobie wewnętrzne emocje.

Odszkodowanie wypłacone powódce w ramach postępowania szkodowego w rozmiarze 1.800,00zł Sąd wziął pod uwagę przy określaniu wysokości zadośćuczynienia, co nie jest jednak jednoznaczne z mechanicznym zmniejszeniem sumy zadośćuczynienia o kwotę tego odszkodowania, a jego wysokość oceniana łącznie przedstawia realną, ekonomicznie odczuwalną wartość.

Kwota zadośćuczynienia nie może stanowić źródła wzbogacenia dla poszkodowanego, a jedynym kryterium dla oceny wysokości zasądanego zadośćuczynienia jest rozmiar krzywdy doznanej przez poszkodowanego. Zadośćuczynienie powinno być bowiem zarazem środkiem pomocy dla poszkodowanego i pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiarów krzywdy, winna ona uwzględniać aktualne warunki i przeciętną stopę życiową społeczności, w której przebywa pokrzywdzony, przy czym rozmiar szkody niemajątkowej, ustala się, uwzględniając moment wyrokowania. – por. wyrok SN z dnia 29 sierpnia 2013r. w sprawie o sygn. akt I CSK 667/12, opubl. LEX nr 1391106, wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 17 kwietnia 2013r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 974/12, opubl. LEX nr 1362966, wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 16 kwietnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 940/13, opubl. LEX nr 1466803, wyrok SN z dnia 24 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt II CSK 595/13, opubl. (...) nr (...).

Powódka była również w części uprawniona do żądania zwrotu wydatków z tytułu kosztów leczenia. Powódka poniosła wydatki na leczenie w łącznej wysokości 53,69zł.

Świadczenie ubezpieczyciela w ramach umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje także uzasadnione i celowe koszty leczenia oraz rehabilitacji poszkodowanego niefinansowane ze środków publicznych. Przepis art. 444 § 1 kc nie nakłada na poszkodowanego obowiązku wykazywania, iż nie mógł skorzystać z państwowej służby zdrowia. (por. uchwała SN z dnia 19 maja 2016r. w sprawie o sygn. akt III CZP 63/15, opubl. Biul. SN 2016 nr 5).

W myśl art. 444 § 1 kc odszkodowanie obejmuje wszelkie koszty wynikłe z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

Celem odszkodowania w ramach art. 444 § 1 kc jest restytucja stanu istniejącego przed wypadkiem, a jeśli jego przywrócenie nie jest możliwe, zastąpienie stanu dawnego stanem, w którym poszkodowanemu zostaną zapewnione warunki życiowe zbliżone do tych, jakie miał przed wyrządzeniem mu uszczerbku.

Ogranicza się jednak rozmiary obowiązku pokrycia „wszelkich kosztów” wymaganiem, aby ich żądanie było konieczne i celowe. Osoba, która doznała uszczerbku na zdrowiu na skutek wypadku ma zatem prawo domagać się w ramach naprawienia szkody, pokrycia wszystkich niezbędnych i celowych wydatków wynikających z tego zdarzenia. Ponadto pojęcie „wszelkie koszty”, o których mowa w art. 444 § 1 kc oznacza koszty różnego rodzaju, których nie da się z góry określić.

Celowość ponoszenia wszelkich wydatków może być związana nie tylko z możliwością uzyskania poprawy stanu zdrowia, ale też z potrzebą utrzymania tego stanu, jego niepogarszania. Muszą to być jednakże koszty, które pozostają w związku przyczynowym z likwidacją skutków uszkodzenia ciała. Koszty te należy oceniać wg kryteriów obiektywnych w zakresie potrzeb poszkodowanego. Nie mogą to być koszty, które przekraczają te potrzeby. Realność szkody wyraża się w tym, że przyznanie odszkodowania nie uzasadnia sama utrata zdrowia i ewentualność poniesienia wydatków, ale rzeczywiste zwiększenie potrzeb powstałe w następstwie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

Przesłanką uwzględnienia żądania, o którym mowa w art. 444 § 1 kc jest wyłącznie wykazanie przez poszkodowanego, że suma której zwrotu domaga się od zobowiązanego do naprawienia szkody jest sumą potrzebną na koszty restytucji pełnej sprawności.

Bez w związku ze zdarzeniem drogowym i zbędny dla procesu leczenia i rehabilitacji pozostawał w świetle opinii biegłych ortopedy i traumatologa oraz neurologa zakup ortozy kolana.

W tym miejscu należy wskazać, iż obowiązkiem stron postępowania było w ramach procesu przed Sądem przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzą roszczenia (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność ich twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne.

Opóźnienie świadczenia odszkodowawczego następuje, jeżeli dłużnik nie spełni świadczenia niezwłocznie po wezwaniu go przez wierzyciela i od tej chwili należą się wierzycielowi odsetki. W razie wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym odsetki należą się poszkodowanemu już od chwili zgłoszenia roszczenia o zapłatę odszkodowania, w tej bowiem chwili staje się, zgodnie z art. 455 kc, wymagalny obowiązek spełnienia świadczenia odszkodowawczego. – por. wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 18 stycznia 2013r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 1150/12, opubl. LEX nr 1314923, wyrok SN z dnia 8 lutego 2012r. w sprawie o sygn. akt V CSK 57/11, opubl. LEX nr 1147804.

Wymagalne roszczenie o zadośćuczynienie powoduje stan opóźnienia po jego sprecyzowaniu co do wysokości i wezwaniu dłużnika do zapłaty konkretnej kwoty z tego tytułu – por. wyrok s.apel. w Rzeszowie z dnia 15 maja 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 77/14, opubl. LEX nr 1506727.

O roszczeniu ubocznym orzeczono w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 - 2⁴ kc.

Odsetki na podstawie art. 481 kc należą się jeżeli zobowiązany nie płaci należnego zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub art. 455 kc. Nie sprzeciwia się temu okoliczność, że zasądzenie zadośćuczynienia jest fakultatywne, a jego wysokość zależy od oceny sądu oraz, że do zadośćuczynienia stosuje się art.

363 § 2 kc albowiem orzeczenie sądu przyznające zadośćuczynienie ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, nie zaś konstytutywnego. W świetle art. 455 kc roszczenie o zadośćuczynienie, jako roszczenie pieniężne - w przypadku braku oznaczenia terminu spełnienia świadczenia - staje się wymagalne z chwilą wezwania do zapłaty. Stąd też odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu należą się już od tej chwili, czemu nie stoi na przeszkodzie to, że wysokość świadczenia jest ostatecznie kształtowana przez sąd. – por. wyrok s.apel. w Rzeszowie z dnia 29 sierpnia 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 203/13, opubl. LEX nr 1396899, wyrok s.apel.w Lublinie z dnia 27 marca 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 807/12, opubl. LEX nr 1306007, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 9 stycznia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 459/13, opubl. LEX nr 1416095.

Sąd miał przy tym również na względzie treść art. 109 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2016.2060 – j.t. ze zm.), gdyż powołany przepis nakłada na ubezpieczyciela obowiązek spełnienia świadczenia najdalej 30. dnia od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidacji szkody ubezpieczeniowej. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku Fundusz - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 kc) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody – por. wyrok s.apel. we Wrocławiu z dnia 14 czerwca 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 539/13, opubl. LEX nr 1369453, wyrok SN z dnia 16 grudnia 2011r. w sprawie o sygn. akt V CSK 38/11, opubl. LEX nr 1129170, por. wyrok s.apel. w Poznaniu z dnia 27 czerwca 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 494/13 LEX nr 1353802.

O kosztach procesu w związku z częściowym uwzględnieniem powództwa orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 - 3 kpc i art. 100 kpc oraz § 2 pkt 4 w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265 – j.t.) oraz w oparciu o treść art. 13 ust. 1 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016.623 – j.t. ze zm.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2016.1827 – j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.